

DEN VÄSENTLIGA HARMONIN

Hennes måleri är svalt pastelltonat, med mjuka abstrakta former. Ingenting i verken stör eller bråkar, men ändå fastnar de direkt. Konstperspektiv fick en pratstund med Elin Odentia som är aktuell först på Cecilia Hillström Gallerys tioårsjubileum i slutet september och därefter med en separatutställning på samma galleri i början av nästa år.

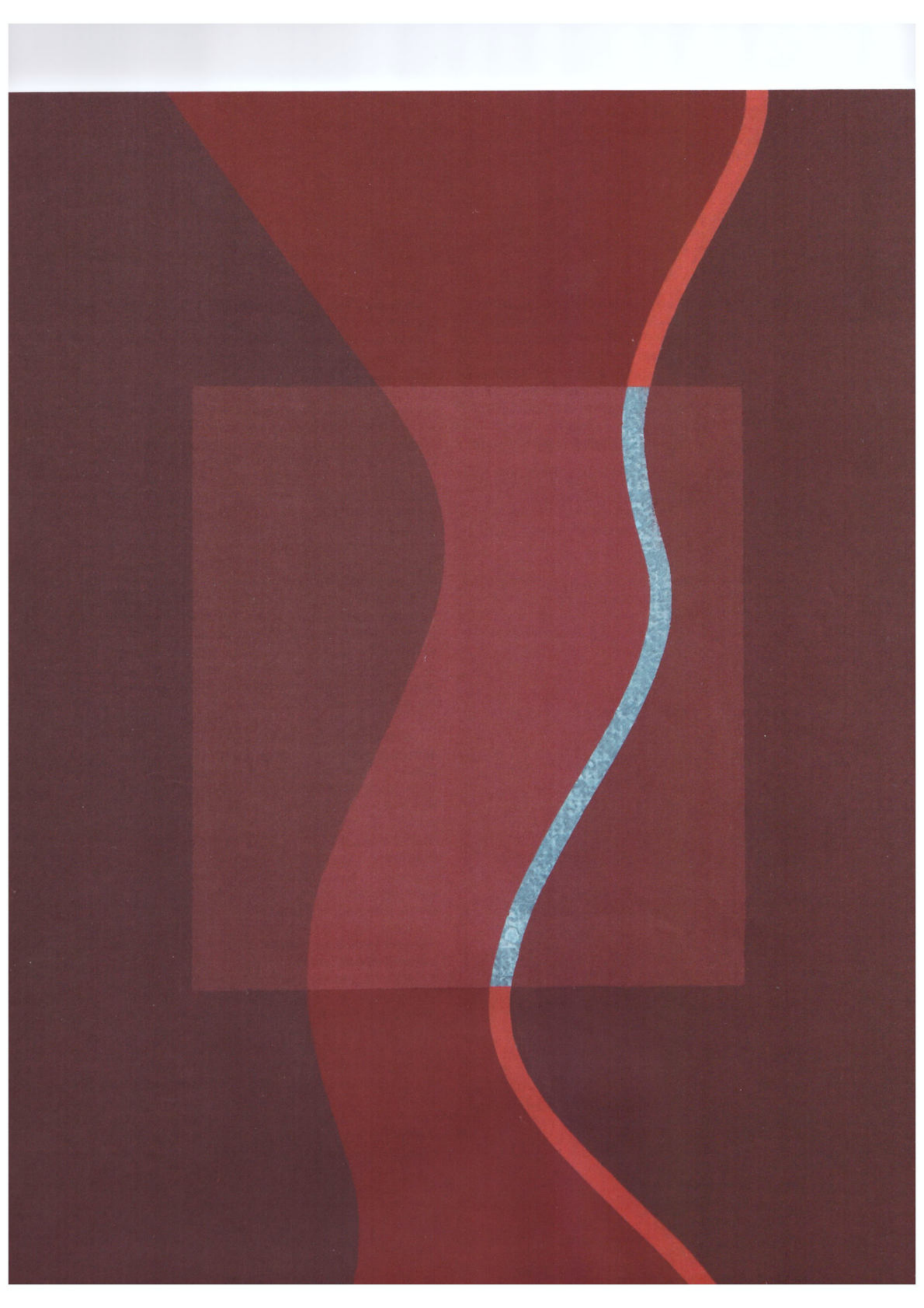
TEXT NILS FORSBERG FOTO JEAN-BAPTISE BÉRANGER

Elin Odentia i ateljén framför några av sina verk.

T h: Shield (detalj), 2022.

FOTO PIERRE BJÖRK

ELIN ODENTIA ÄR 32 ÅR och tog sin masterexamen vid Kungliga konsthögskolan i Stockholm 2019. Hon har snabbt blivit en av fixstjärnorna i en ny generation målare där namn som bland andra Linnea Rygaard och Leif Engström ingår. Sinsemellan rätt olika, men födda under det nittiotal då måleriet diskuterades i termer av ett utvidgat fält (om jag minns rätt innebar det bland annat att skulptur också kunde vara en sorts måleri, varför nu det var så viktigt). Gemensamt är att de förhåller sig fritt, öppet och liksom oneurotiskt till såväl tradition som teori.

Odentias konst kan leda tankarna till **Sven Jonsons** femtiotalmodernism och **Torsten Jovinges** funkisvyer, liksom till **Sten Eklunds** säregna världar. Här finns också drag som påminner om åttiotalets postmodernistiska design.

FJÄRA OCH BORTOMVÄRLDSLIGA referenser, abstrakt geometriska men ändå varma och harmoniska. Det påminner inte mycket om det Bohuslän där hon växte upp, eller för den delen om den vardag som utspelar sig mellan hemmet i Hägersten där hon bor med man och ettårig dotter, och ateljén hos WIP i Västberga.

”Jag har insett att ikonerna har varit otroligt viktig för mig, kanske allra helst fjortonhundredralsikoner. De har ett så fint spann mellan illusion av djup och platta ytor, men också ett sätt att möta betraktaren och skapa ett kontemplativt rum”

Dina målningar är samtidigt exakta och väldigt lätta och atmosfäriska. Hur ser din arbetsprocess ut? Är den intuitiv och snabb, eller är verket ett resultat av någon idé som du bearbetat en länge tid? Skissar du först, eller målar du direkt?

–Det är så intressant hur inspiration funkar. För mig kommer det alltid som en stark vision, tillsammans med en känsla av nödvändighet. Jag vet inte då varför jag ska måla just den målningen, men jag vet att det är viktigt, väsentligt, att den blir till. Det kan också vara en vision om en hel utställning, då är det väldigt lätt att börja ifrågasätta under processens gång, som kanske är ett år eller mer, det viktigaste då är att hålla kursen och lita på den där första känslan, visionen.

–Skissen är direkt, ofta liten och enkel, och bara en. Jag är väldigt nogga med format, jag skulle aldrig bara ta några spännramar jag redan har eller kunna köpa upp ett lager, för det är så specifikt för varje verk. Jag skissar upp målningen med kol och grunderar med olika många lager vinylfärg, så att ytorna skiljer sig åt, vissa har mycket gräng och andra är nästan helt släta. Som en otroligt subtil relief. Sedan målar jag med flera tunna lager oljefärg, blandar om och blandar om, tills jag tycker att målningen blir något eget, att den får ett slags integritet.

När man ser dina verk blir de som glimtar in i en annan värld, där en sorts lugn och absolut harmoni verkar råda.

–Ja, absolut. När jag tänker tillbaka har mitt måleri alltid handlat om att hitta ett lugn. Min uppväxt var delvis ganska kaotisk och måleriet blev tidigt ett sätt för mig att skapa en egen värld, där allt var stilla och balanserat. Och där jag hade kontroll, något jag ofta kände att jag saknade i den andra världen. Det är väl superklyschigt att prata om skapande som terapi, men jävlar vad det funkar! Bara lukten av oljefärg är Atarax för mig.

Hur hittade du fram till det här formspråket? För du målade föreställande tidigare?

–Precis. Jag har målat mycket porträtt, ofta ganska stela, ikonliknande, med symboliska attribut. Men under mina år på Dömen Konstskola i Göteborg började jag tycka att personerna i målningarna liksom stod i vägen, diskussionerna fastnade alltid vid eventuella narrativ, vid förenklade mänskliga känslor. Jag var mer intresserad av målningen i sig: Som kropp och fönster, dess stämning, hur färger ter sig bredvid varandra.

–När jag plockade bort personerna kunde jag fokusera på ytor, former och färger. Att arbeta med stämningar och uttryck blev så mycket mer komplext och intressant då.

Jag hittade någonting där som jag blivit kvar i, som slog an någonting i mig. En mystik kanske. Men jag tycker absolut att det fortfarande går att se mina målningar som porträtt, i alla fall som en rest av den traditionen.

Var hittar du inspiration? Vad är det för konst, musik eller litteratur som ger dig kreativt bränsle?

–Det är så svårt att svara på det här, för det är så otroligt mycket. Jag har insett att ikonerna har varit otroligt viktig för mig, kanske allra helst fjortonhundratalsikoner. De har ett så fint spann mellan illusion av djup och platta ytor, men också ett sätt att möta betraktaren och skapa ett kontemplativt rum. Det har påverkat mitt sätt att se på måleri jättemycket. Jag tänker att mitt måleri också pratar en hel del med modernismen, kanske främst med suprematism och surrealism. Och såklart även samtida konstnärer, nu kom jag att tänka på **Anna Pajak**, hennes senaste utställning på Wetterling hade en sån otroligt stark öppenhet. Vidare har jag de senaste åren blivit kär i **Virginia Woolf**, och blev nyligen helt golvad av **Barbro Östlihn** på Göteborgs Konstmuseum. Gå och se den om du är i krokarna!

Absolut, den står högt upp på listan. Men det här att du blev konstnär, var det självklart för dig? När kom du på att du ville ägna dig åt det?

–Jag var sex år när jag sa att jag skulle bli konstnär. Jag förstod väl inte då vad det innebar, men det har varit en så naturlig del av mig sedan dess att jag inte sett det som ett beslut. Jag skrev också en hel del när jag var barn och var lite inne på att bli författare också, jag skickade faktiskt en roman till flera olika bokförlag när jag var nio. Jag har fortfarande kvar svingulliga svar från bland annat Bonniers om att de tyvärr inte kommer ge ut min bok, men att jag ska fortsätta skapa.

Du ställer ut hos Cecilia Hillström nu i höst. Är det något mer på gång?

–Ja, jag är med i en grupputställning för att fira att galleriet fyller tio år, den öppnar 29 september och det kommer att hållas ett antal konstnärssamtal under utställningstiden, så det blir kul. Jag ska visa en liten målning, *Shield*, som har mycket att göra med kommande soloutställning, som öppnar i januari nästa, också hos Cecilia. Den arbetar jag med just nu, och har gjort sedan i höstas.

–De nya målningarna ser lite annorlunda ut, de saknar liksom gravitation. Tidigare har jag tänkt mycket på målningens kropp och hur den möter betraktarens kropp, att de står, vrider sig, konfronterar. Men när jag möter dessa nya målningar gör jag det med bara blicken, kanske ansiktet.

Till sist, om du fick önska, vad skulle vara drömprojektet?

–En av mina favoritplatser är Göteborgs Konstmuseum, och jag har länge haft en dröm om att få ställa ut där. Men nu när du frågar tänkte jag spontant på att det hade varit fint att göra något större projekt tillsammans med min man **Daniel Odentia**, som är arkitekt. Någon typ av rumslighet. Vi har ritat och byggt möbler till vårt eget hem, och att bråka om olika mått är mina absoluta favoritbråk! ●

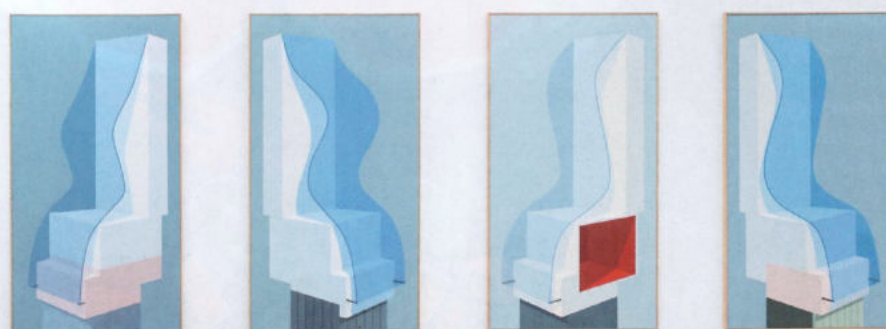

”Skissen är direkt, ofta liten och enkel, och bara en. Jag är väldigt noga med format”

FOTO ELIN ODENTIA

The Waves (I).

Installationsvy från Cecilia Hillström Gallery 2020 med The Waves (III–VII).

OM ELIN ODENTIA

- Född 1990 i Ödsmål, norr om Stenungsund i Bohuslän
- Utbildad vid Konstfack 2014–2017, därefter masterexamen vid Kungliga konsthögskolan 2019
- Aktuell närmast på Cecilia Hillström Gallerys jubileumsutställning som öppnar 29 september